

Kyckling, mordförsök, religion eller politik!

Denna lilla berättelse skall handla om svårigheten att tolka information och få en helhetsbild.

En dag fick vi en rapport att det var en stor folksamling nere i stadskärnan med stenkastning och att vi skulle undvika detta område, vi fick dock ingen information om vad som hänt. På eftermiddagen beslöt vi oss för att ändå åka ned och ta reda på vad som hänt. I de flesta vägkorsningarna finns alltid vägsprårrar med beväpnade soldater eller poliser.

Denna gång var det mer militär och polis än vanligt, stenar låg på marken och för första gången såg vi att militären hade hjälm och skyddsväst på sig. En första rimlig tanke är då att "Vi kanske inte borde vara här..." men allt verkade lugnt och det kanske inte är så konstigt eftersom när det händer saker och incidenter här så sätter myndigheterna in resurser direkt.

En ToyotajEEP eller två med kulspruta på flaket verkar ha en lugnande effekt även här. Vi gick ut från vår bil och sökte upp några officerare och påbörjade en konversation om vad som hänt. Jag kan lova att det är väldigt svårt ibland att förstå den engelska som talas. Ibland kan

inte ens personen ifråga engelska utan då får man försöka utnyttja "vår" förare som tolk men inte ens det är så lätt eftersom även hans engelskakunskaper är begränsade. Vi förstod så mycket att det även hade avlossats två eller flera skott och att den som gjort det flytt. Vi kom sedan fram till att det var en protest mot att kycklingpriset var för högt och därför hade det skjutits. Eftersom den officer vi pratade med skrattade åt det så antog vi att så var fallet. För säkerhets skull frågade vi flera gånger och fick samma svar. Vi tyckte att det lät konstigt att man skjuter om kycklingpriset är för högt. Det skall tilläggas att det i media dagligen talas om de stigande matpriserna och här är det verkligen ett problem eftersom människorna här inte har så mycket pengar att röra sig med.

Vi åkte tillbaka till stationen med det svar vi fått och tyckte det var konstigt.

En vecka senare skulle vi åka söderut på en tur och gav oss iväg vid 08.00 på morgonen och vi hade väl åkt en 30 minuter tills vi kom till en provisorisk vägsärr.

Vi stannade och vi gick ut för att ta reda på vad detta var för något. Vår förare fick sköta detta eftersom vi kontakt med lokalbefolkningen är engelskan inte särskilt gångbar. Stämningen vid vägsärran var inte alls fientlig utan ganska uppsluppen. Notera speciellt mängden barn. Inte alls så som det kan se sig i media hemma när det rapporteras från exempelvis länder som Pakistan.

Denna by som upprättat denna vägsärr var Sunni's. I Gilgit där jag befinner mig nu finns två stora grupperingar muslimer och det är Sunni och Shia och dessa lever ganska mycket sida vid sida utan problem. Om det är på riktigt eller om det har med den stora ansamlingen militärer och poliser det vet jag inte men själv tror jag att det senare har en viss påverkan.

Åter till vägsärran; Vi fick reda på att detta var en demonstration för mordförsöket för en vecka sedan på en hög politiker i Northern Area. Nu började det klarna lite – det var inte kycklingpriset det handlade om, det hade varit ett mordförsök. Nu fick vi även ett samtal från vår kontaktperson i Pakistanska armén om att vi inte skall ut och åka utan stanna på stationen

idag eftersom det är en demonstration utlyst. Lite sent kan tyckas – men vi återvände nu till stationen med vår nya information. Vi var inte så ledsna att vi inte kunde fortsätta utan närmast lättade – hur konstigt det än kan låta så är det väldigt jobbigt att sitta och skumpa på dessa ganska dåliga vägar så en dag emellanåt utan bilåkning är närmast en befrielse.

Eftersom vi fick ställa in turen var ordern givetvis från vårt HQ – ta reda på vad som händer och rapportera.

Vi åkte till vår pakistanske kontaktman för att försöka få reda på mer men han var inte där utan vi åkte till stationen. Vi fick en information om att allt skulle vara över efter 14.00 så vid 14.30 gav vi oss ut igen för att se vad som hänt. Ganska nära vår station hade det också upprättats en vägspärr.

Nu var det plötsligt brinnande bildäck och lite skrikande – äntligen börjar det likna nåt som man sett i tv. Det var mycket poliser och militärer i rörelse men ingen gjorde något utan bara observerade. Vi pratade med några militärpoliser om detta och de sa att detta är en ”peaceful demonstration...” och därför gör vi inget. Vi visste ju varför demonstrationen eller vägspärren var upprättade – jo, vi fick även reda på att det fanns liknande spärrar runt hela Gilgit för att hindra alla transporter.

Dagen skulle vi ut och fara igen till något konstigt ställe och vi skulle västerut, på en väg mot Afghanistan, och nu kunde vi se flertalet gamla vägspärrar – det låg stenbumlingar vid sidan, asfalten var svart av brända bildäck. Mao stämde det att det upprättats vägspärrar runt hela Gilgit.

Efter ytterligare någon dag fick vi äntligen kontakt med vår pakistanske kontaktman som nu förklarade att detta var ett uteslutande Shia-Sunniproblem eftersom den politiker som blev utsatt för attentatet även var Sunni och förövarna var Shia och att vägspärrarna som upprättats var sanktioner för att polisen inte hittat förövarna på en vecka. Detta var ju matnyttig information för oss och det kändes som allt fått sin förklaring. Även i tidningen gavs denna förklaring.

Vi skulle även göra ett besök hos polisen för att höra deras syn på de gångna händelserna.

Besöket hos polisen förtjänar egentligen en egen historia men den passar bäst in här. Vi åkte helt oanmälda till polishögkvarteret i Gilgit och berättade att vi ville träffa polischefen. Vi visades in till ett kontor där det redan satt två andra polisofficerare. Chefen hade tre telefoner som ringde lite då o då samtidigt som han konverserade med oss och de två andra. Nu kom det in en tredje person med papper som skulle skrivas under. Vi fick frågan om vi ville ha te o vi tackade ja – det är närmast oartigt att tacka nej om man blir tillfrågad har jag lärt mig. Trots det miniatyrkaos som rådde på kontoret fick vi en lite modifierad bild av händelserna och att det var mer politiskt än religiöst eftersom det stundar val till det lokala parlamentet i Gilgit nästa år. Vägspärrarna hade tjänat flera syften – dels för mordförsöket men att man även ville att polisen skulle frige ett antal fångar. Polisen betonade att detta var en planerad och fredlig demonstration och inget att oroa sig för. Om vi var oroliga så erbjöd han oss en vakt på stående fot men vi tackade nej eftersom vi har vakt från pakistanska armén.

Nu ville en annan polischef, en superindendent, träffa oss och det visade sig vara en pensionerad överste från armén som var väldigt glad över att se oss. Han erbjöd oss te o vi tvekade men han insisterade så det var bara att tacka ja. Situationen på detta kontor var än mer kaotiskt – denna polischef pratade också konstant i telefon, det kom in människor hela tiden och eftersom vår första polischef följt med så pratade han med. Alla pratade med alla och dessutom väldigt högt utom jag och min italienske kollega som bara satt tysta och tittade på varandra – vad är det som händer i detta rum tänkte vi tyst för oss själva? Efter ett tag började superintendenten tala med oss och det blev lite väder o vind, kashmir samt att situation i Gilgit är lugn o fin – och så började det ringa igen. Som på ett givet klockslag så sa han att polischefen vill träffa er. Ok, det finns fler chefer – och nu förstod vi att vi träffat polischefen nummer ett. Det visade sig vara polischefen för hela Northern Areas och han hade ett kontor som inte var av detta slag – enormt stort med ett gigantiskt panoramafönster mot Gilgit samt ett av de största skrivbord jag sett. Dessutom var rummet fullt av olika pokaler – tyvärr tog jag ingen bild eftersom det inte kändes helt lämpligt. Det pågick ett litet möte så vi fick sitta ned i en mjuk soffgrupp i utsnidad trä. I hela kontoret kändes en doft av makt, kraft, prestige och rädsla eller respekt skulle någon annan säga. Rädslan gäller för övrigt alla kontor man kommer till och yttrar sig på så sätt att den som befinner längre ner i hierarkin eller näringskedjan kommer in med en lätt böjd rygg och bockar sig och efter uträttat ärende backar ut.

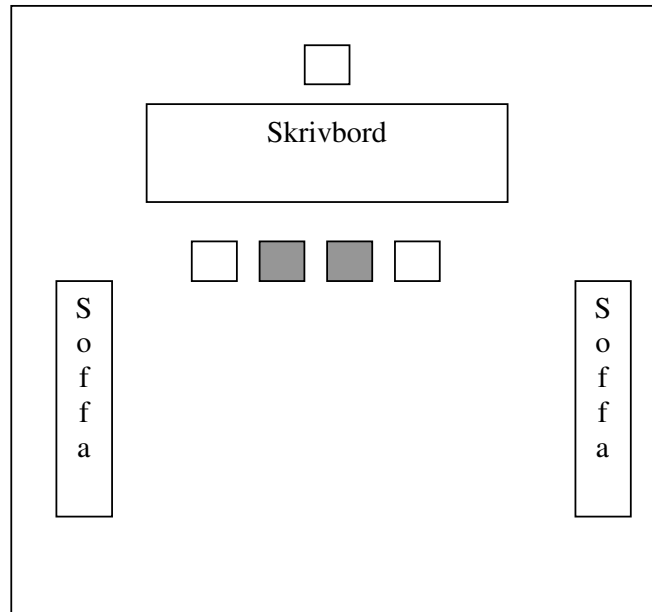
Åter till Polischef No 1 – det lilla mötet var slut och nu fick vi sitta i två av de fyra stolarna som var placerade framför skrivbordet. Hans första fråga till oss – helt rätt gissat, vill ni ha te? Som goda gäster ville vi givetvis ha te. Till saken hör att vi redan på morgonen besökt en enhet i Gilgit för att diskutera lite logistik o annat och även där druckit te.

Alla besök hos en ny person följer ungefär samma struktur och det är var man kommer ifrån, vad man tillhör, när man kom och hur länge man skall vara i Pakistan och hur länge man varit i Gilgit. Vad man tycker om Pakistan, om man är gift o hur många barn man har. Årstiden i Sverige, är det varmt. Alla tycker Sverige är jättefint och bra och vill åka dit eftersom ingen har varit där – som god gäst tackar man givetvis och avstår från att fråga hur dom vet det eftersom dom inte varit där. Sedan börjar det bli dags att närma sig den egentliga orsaken till mötet. I detta fall var det vi som blev inbjudna men det var ändå intressant att hör polischefens åsikt att denna typ av demonstrationer i allt väsentligt är politiska och inget att oroa sig för. Han berättade vidare att det de senaste åren i Gilgitområdet inte förekommit några mord eller våldtäkter och att norra Pakistan är ett turistvänligt område. Problemet är ju bara att komma hit. Man måste passera Islamabad samt att flygen till och från Gilgit ställs in

ganska ofta pga dåligt väder. Som turist följer man ofta en strikt tidtabell och därför kan det vara svårt att komma hit.

Polischefen underströk att den fridfullhet som finns här är unik och inte gäller övriga Pakistan och speciellt gränsområdena mot Afghanistan.

Vi var givetvis inte ensamma utan längs med rummet satt de två tidigare polischeferna samt även två andra chefer för att delta i diskussionen. Här kommer en liten skiss på hans kontor.

På de två gråmarkerade rutorna som då skall föreställa stolar satt jag och min italienske kollega och i sofforna satt de övriga polisofficerarna.

Efter att vi pratat så kom mötet till ett naturligt slut och vi tackade och han samt övriga hälsade oss hjärtligt välkomna tillbaka när som helst. Vi åkte så tillbaka till stationen och tur var det för nu gjorde sig téet påmint igen – det ville ut den här gången.

Vad är då lärdomen av denna lilla historia kan man undra? Den enkla lärdomen är att fråga många olika personer innan man drar sina slutsatser. I detta fall gjorde vi det och fick vi till svar att problemet handlade om kycklingpris, mordförsök, politiskt-, religiöst ställningstagande...

Det bästa med hela historien är alla människor i konstiga miljöer man får träffa – det är så väsensskilt från hemma – här gäller tålamod och intresse för den man träffar. Som svensk kan man tycka när det gäller polisbesöket att det är väl bara att åka dit och fråga. I Sverige hade man så mötts av att vederbörande antingen hade tid o i så fall tog besöket 30 min eller så hade man bokat ett möte. Här i Pakistan har alla tid även om det innebär att man får sitta och vänta en halvtimme eller så. Sedan tar det ytterligare en halvtimme av tedrickande och kallprat innan man närmar sig ämnet. Vårt polisbesök tog 3 timmar men vad gjorde det – vi är ju här.

Ha det gott

Anders
Gilgit i juli 2008